

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

לפני כבוד השופטת ענת גרינבאום-שמעון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד הדר רובינשטיין

המאשימה

נגד

ירמיהו כץ
ע"י עו"ד מאיר לוברבאום
ועו"ד צח כהן

הנאשם

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בהתאם לסעיף 348(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977.
- על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.5.2023, בסמוך לשעה 01:15, ישבה ת', ילידת 1999 (להלן: "המתלוננת") בתא המטען של רכבה, בחניית הבריכה הסמוכה לישוב מבוא ביתר. הנאשם הגיע למקום ברכבו וחנה בסמוך לרכבה של המתלוננת. בשלב מסוים, הנאשם יצא מהרכב, ערך סיבוב סביב רכבו וזיהה את המתלוננת. לאחר מכן הנאשם נעמד מול המתלוננת, הסתכל עליה ואונן באיבר מינו כשמכנסיו ותחתוניו מופשלים וכשהוא מביט במתלוננת, וזאת לשם סיפוק ביזוי או גירוי מיני.
- בתשובתו לאישום, אישר הנאשם כי הגיע למקום ברכבו, אך טען כי כוונת המאשימה במילה "בסמוך" איננה ברורה וממילא הנאשם לא ראה את רכב המתלוננת כשהגיע למקום. הנאשם כפר ביתר העובדות המפורטות בכתב האישום.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

הראיות

4. מטעם התביעה העידו המתלוננת, רס"מ חן מטלוב ורס"ר ימית חזקאל. כן הוגשו המוצגים הבאים: חקירת הנאשם מיום 22.5.2023 11:53 (ת/1); חקירת הנאשם מיום 22.5.2023 בשעה 12:29 (ת/2); מזכר הבהרה של רס"ר ריפמן (ת/3); דו"ח פעולה מיום האירוע (ת/4) והקלטת מוקד 100 (ת/5).
5. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו וכן השוטרת רס"ר שלי כהן. הוגשו המוצגים הבאים: תצלום אוויר ועליו שרטוט שערכה השוטרת ימית (נ/1); מזכר השלמה מיום 25.12.2024 (נ/2); עדות המתלוננת מיום 23.5.2023 (נ/3); הזמנה לחתונת אחיו של הנאשם (נ/4); תמונות מקום האירוע שצילם ב"כ הנאשם (נ/5); אישור רישום שינוי בעלות רכב של הנאשם (נ/6); תצלום אוויר של האזור ועליו סימון שערך הנאשם (נ/7); תצלום אוויר של האזור הכולל אומדן מרחק של השביל (נ/8); תצלום אוויר של האזור הכולל אומדן מרחק של רחבת החנייה (נ/9); פלט פרטי רכב ל.ז. 26-053-61 שהוצא מאתר GovCar (נ/10); פלט רכב ל.ז. 33-115-62 שהוצא מאתר GovCar (נ/11); דיסק המרכז את הראיות הדיגיטליות (נ/12); דו"חות הפעולה מהאירוע מיום 7.8.2023 (נ/13).

עדויות וראיות התביעה

עדות המתלוננת

6. המתלוננת העידה כי היא שחקנית ביישומון ה"טיקטוק" והסבירה כי היא נוהגת להיכנס ליישומון, פותחת שידור חי עם שחקנים (להלן: "לייב") ומבצעת משימות. המתלוננת העידה כי יש לה 160,000 עוקבים וכי לרוב ב"לייב" צופים כ-500-600 איש. עוד הסבירה כי ניתן להרוויח כסף, כאשר צופה שולח לה מתנות שמתרגמות לכסף. המתלוננת הסבירה כי לרוב היא עורכת את ה"לייב" בשעות המאוחרות של הלילה ונוהגת לשבת בכניסה לתחנת הדלק הסמוכה ליישוב נס הרים או באזור מבוא בית"ר, במעין יער באזור חשוך, כדי לצלם את השידורים החיים ביישומון. שם, לדבריה יש שקט ואין הפרעות.
7. **ביחס למפגש הראשון** עם הנאשם (להלן: "האירוע הראשון"), תיארה המתלוננת כי זה התרחש מספר ימים לפני האירוע מושא האישום, ביער שבין צור הדסה לבית"ר עילית, אז הגיע הנאשם למקום וניסה לדבר איתה. המתלוננת הייתה ב"לייב" בטיקטוק ושאלה אותו מה הוא צריך ממנה בשעה הזאת. הנאשם שאל אם היא צריכה עזרה וכשהשיבה המתלוננת למה הוא פונה אליה בכלל ענה שסתם ונסע. הנאשם חזר אחרי זמן מה, המתלוננת איימה כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

תזמין לו משטרה, אז עזב הנאשם. המתלוננת הסבירה שחשה מוטרת. מכיוון שלא היה לה את מספר הרכב של הנאשם לא יכלה להגיש תלונה. בהמשך עדותה, טענה כי במהלך האירוע הראשון הנאשם אף ניסה לפתוח את דלתות רכבה.

8. **המפגש השני** בין השניים, הוא האירוע מושא האישום. המתלוננת תיארה כי ישבה בתחנה הסמוכה לשוב נס הרים וביצעה משימה במסגרת משחק ב"טיקטוק" בעקבותיה ישבה בבגאז' של רכבה. כשירדה מהרכב, היה רכב שחנה מספר מטרים מאחוריה, והיא ראתה פנס דולק. תחילה חשבה שמדובר בסתם בן אדם שעומד עם הפלאפון אך כשהתקדמה לכיוון הבגאז', הנאשם עמד בקדמת רכבו. הם היו פנים מול פנים במרחק של כמה מטרים, היא ראתה שהבן אדם עם מכנסיו למטה ומאונן. היא לא ראתה את הפנים בבירור ולא ידעה מי הבן אדם. הנאשם פשוט עמד והסתכל עליה, כשהפנס של הטלפון מכוון על איבר המין שלו. המתלוננת העידה שנבהלה מהסיטואציה ונכנסה לרכב, גם הנאשם נכנס לרכב שלו. בגלל שהיא מוכרת ב"טיקטוק" במגזר הערבי, חשבה בתחילה שמדובר בערבי או מישהו שבא לעשות לה משהו ואף חשבה שהיא מדמינת את הסיטואציה, היא נעלה את דלתות הרכב והתקשרה נסערת ולחוצה למשטרה, שלדבריה מכירה אותה מהאזור, וניידת הגיעה תוך מספר דקות. המתלוננת הוסיפה כי השוטרים אמרו לה שראו את האדם מבצע את המעשה. לאחר מכן היא עזבה את המקום. המתלוננת לא ידעה להגיד מי הגיע למקום קודם, היא או הנאשם, מאחר שככל הנראה הייתה שקועה ב"לייב" ולא שמה לב שהגיע, גם לאחר שחנה מאחוריה.

9. המתלוננת העידה כי ראתה שהנאשם עמד בחוץ ואונן וטענה כי המשיך אחר כך לעשות את הפעולה ברכב שלו. בעדותה הסבירה כי בדבריה למשטרה התכוונה שיש בן אדם שמאונן מאחוריה. כשנשאלה מה תגובתה לטענה שהנאשם רק רצה להחליף מכנסיים עמדה על כך שראתה אדם עומד ומאונן.

10. המתלוננת הבהירה כי אינה מכירה את הנאשם, ואין לה קשר אליו. כשעומתה עם דבריה לשוטרת ימית לפיהם זו אינה הפעם הראשונה שפגשה בו אלא אולי הפעם החמישית, השיבה כי התייחסה לסוג רכב שעוקב אחריה, שזו לא הפעם הראשונה שהוא מגיע לשם כשהיא שם, אך חזרה על כך שאינה מכירה את הנאשם וכאשר הוא היה מגיע וחונה במקום, לא יצר עמה קשר. המתלוננת אף אישרה כי מקום האירוע הוא מבודד, חשוך ובלי תאורה, ומוקף כפרים ערבים מסביב והסבירה כי ממילא הייתה עומדת מאחורי המחסום של מבוא בית"ר.

11. ביחס ל**מפגש השלישי** בין השניים (להלן: "**האירוע השלישי**"), הוטח במתלוננת כי שלושה חודשים לאחר מכן, ביום 7.8.23, היא התקשרה פעם נוספת למשטרה והתלוננה שאדם שעשה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

בה מעשה מגונה מטריד אותה שוב, באותו המקום. המתלוננת אישרה את הדברים והסבירה כי כיום או יומיים אחרי האירוע הגיעה למקום. לאחר שהושמעה לה הקלטת שיחתה למוקד 100, שם נשמעה אומרת כי לא הייתה במקום תקופה, הסבירה כי תקופה יכולה להיות גם שבועיים, והוסיפה כי זה היה המקום היחיד שהייתה עורכת בו "לייב", או ביער או ליד הבריכה בנס הרים. המתלוננת טענה כי כשפנתה למשטרה ידעה שמדובר באותו הנאשם אך שאלה את השוטר כדי להיות בטוחה בכך. לטענתה, היא כנראה קיבלה את הפרטים לאחר שהגישה את התלונה, אך הבהירה כי אינה מכירה את הנאשם. המתלוננת לא זכרה לומר אם הגישה תלונה על האירוע השלישי.

12. הודעתה של המתלוננת במשטרה מיום 23.5.2023 (נ/3), הוגשה בהסכמה לעצם אמירת הדברים ומכח ההלכה שנקבעה בע"פ 697/79 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 347. בתמצית יתואר כי, המתלוננת סיפרה בתלונתה כי בלילה שבין יום ראשון לשני בשעה 01:18, ישבה בבגאז' רכבה מול הבריכה במבוא בית"ר וראתה רכב עומד מספר מטרים אחרי הרכב שלה. היא ירדה מהרכב וראתה אדם שירד מרכב, עשה סיבוב סביב הרכב שלו, נעמד בחלק הקדמי של הרכב, הוריד את מכנסיו והחל לאונן מולה. המתלוננת נכנסה לרכב מיד, התקשרה למשטרה ונשארה במקום עד הגעתה. כשהמשטרה הגיעה, המתלוננת זיהתה שמדובר באדם שחיפש אותה מספר פעמים וכשבועיים עובר לאירוע היה גם במקום וניסה לפתוח את דלתות הרכב שלה, וברח רק לאחר שפתחה את הדלת ובאה "לצאת עליו". מכיוון שבאירוע הנוכחי ראתה שמדובר ברכב טויוטה הבינה שמדובר באותו האדם. מעבר לכך, היא לא מכירה את האדם. בשני האירועים היה מדובר בבעל רכב טויוטה בצבע אפור. המתלוננת תיארה כי האירוע הראשון התרחש בעלייה מול תחנת הדלק, אז ניסה הנאשם לדבר איתה, היא צעקה עליו שיעוף משם ושאלה מה הוא מחפש ואמרה לו שייסע. בהמשך חזר, פתח חלון ברכב שלו והיא הייתה תקיפה ושאלה אותו מה הוא מחפש בשעות כאלה ואמרה לו לנסוע משם. לאחר כמה דקות חזר וניסה לפתוח את הדלתות, היא התקשרה למשטרה, הוא שמע את זה וברח. ביחס לאירוע השני הבהירה כי הנאשם ראה אותה, "קלט" אותה כשישבה בבגאז' כשהוא פתוח, ירד מרכבו, עשה סיבוב סביב הרכב שלו הוריד את המכנסיים והחל לאונן מול הפנים שלה, כדי שתראה אותו ולא ניסה להתחבא. היא נכנסה מהר חזרה לרכב שלה והמתנה לניידת שתגיע. הנאשם לא הוריד לגמרי את המכנסיים, אלא הוריד עד הברכיים ונעליו נשארו עליו.

13. הקלטת שיחת המתלוננת למוקד 100 של המשטרה (ת/5). השיחה התקיימה סמוך לאירוע והמתלוננת נשמעת בה לחוצה ומפוחדת. תחילה, דיווחה למשטרה תחילה כי נמצא לידה בן אדם ברכב ש"נותן ביד" ובהמשך תיארה כי יש אדם שיושב ברכב מאחוריה שלפתע ירד מהרכב, הוריד את מכנסיו מול פרצופה והחל "לתת ביד". בסיום השיחה, טענה המתלוננת כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

מדובר באותו אדם שבשבוע שעבר ניגש אליה וניסה לדבר איתה עד שצעקה עליו, לטענתה היא מזהה את הרכב.

14. **רס"ב חן מטלוב** אישרה בעדותה כי חקרה את הנאשם באזהרה פעמיים וחקירותיו הוגשו באמצעותה (ת/1-2) וכן הוגש מזכר הבהרה שערכה ועניינו שיחה שקיימה עם השוטרת שהיתה בשטח לגבי האירוע (ת/3). העדה לא ידעה להסביר מדוע חלף זמן עד להגשת כתב אישום, אך אישרה כי ניתן היה לבצע את כלל פעולות החקירה בתיק בתוך ימים בודדים. העדה לא ידעה לומר האם קראה את חומרי החקירה בתיק בטרם חקירת הנאשם, אם כי לרוב זו שיטת העבודה. העדה אישרה כי ככל הנראה לא הטיחה בנאשם כי הוא עמד מחוץ לרכב כשמכנסיו מופשלים ואונן. העדה לא ידעה להגיד מדוע עשתה הפסקה בין שתי החקירות. העדה אישרה כי לא הופעלו מצלמות גוף וכי המתנדב שהגיע למקום האירוע איתה לא כתב מזכר.

15. **רס"ר ימית חזקאל** (להלן: "השוטרת ימית") העידה כי היא סיירת בתחנת מטה יהודה. דו"ח הפעולה שערכה (ת/4) הוגש. העדה סיפרה כי במועד האירוע עבדה עם המתנדב יצחק וקנין והם נקראו לאירוע סמוך לבריכת ה"ספדי כיף" במבוא בית"ר. העדה ניגשה למודיעה שמסרה לה כי הייתה איזו פעולה והיא חשה מוטרדת, העדה לא זכרה בדיוק את דבריה. במקביל, ניגש המתנדב לאדם שישב ברכב. עוד אישרה כי לאחר קבלת האירוע, יצרה קשר עם המתלוננת וזו תיארה תיאור שונה מהדיווח שקיבלה מהמוקד. היא הבינה מהמתלוננת שהיא יושבת בתוך הרכב ועמד מולה אדם עירום למחצה. העדה תיארה כי המתלוננת נשמעה נסערת, עצבנית ולחוצה ואישרה כי הנחתה אותה להישאר ברכב. העדה תיארה כי כלי הרכב של המתלוננת והנאשם חנו זה מול זה ולבקשת ב"כ הנאשם סימנה את מיקומם על תצלום אוויר (נ/1). העדה הסבירה כי ניגשה למתלוננת ולא לנאשם מאחר שהוא היה עירום למחצה ולא חשה בנוח. העדה סיפרה כי ראתה את הנאשם עירום בפלג גופו התחתון, היתה מנורה ברכבו וראתה את השקיות מאחור. העדה אישרה כי תשאלה את הנאשם תשאל ראשוני בשטח ואף מסרה כי היא מכירה מהשטח את המתלוננת, שנוהגת לצלם "לייביס" באזור וכשהגיעה לאירוע המתלוננת הייתה באמצע שידור חי. העדה הבהירה כי כלי הרכב לא היו פיזית אחד מול השני כי אם מבחינת כיוון הנסיעה שלהם. העדה אישרה כי ייתכן ומדובר היה בתיק עבירת מין הראשון שטיפלה בו.

16. בדו"ח הפעולה של השוטרת ימית מיום 22.5.2023 בשעה 18:01 (ת/4) נכתב כי טרם הגעתה למקום יצרה השוטרת קשר עם המתלוננת וזו מסרה שהחשוד עומד מחוץ לרכב כשהוא עירום בפלג גופו התחתון ומבצע מעשים מגונים בציבור וכי היא נמצאת עמו בקשר עין. כשהגיעה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

השוטרת, למקום עצרה בסמוך לרכב של החשוד וראתה אותו יושב במושב הנהג, מכנסיו מופשלים למטה והוא עירום בפלג גופו התחתון. היא הסיטה מבטה, ביקשה מהחשוד להתלבש ולצאת מהרכב. בשלב זה, השותף שלה ניגש אליו והיא ניגשה אל המתלוננת. המתלוננת סיפרה לה כי ראתה את החשוד מחוץ לרכב, כשהוא עירום בפלג גוף תחתון ומבצע מעשים מגונים והוסיפה כי זו כנראה הפעם החמישית שהחשוד מגיע כשהיא נמצאת. עוד סיפרה שבפעם קודמת ראתה אותו בתחנת הדלק של מבוא בית"ר והחשוד ניסה לגשת לדבר איתה עד שצעקה עליו ללכת. המתלוננת טענה כי היא מזהה את החשוד וחושבת שהוא גר לידה בישוב. בהמשך, ניגשה השוטרת לחשוד שטען כי לא מכיר את המתלוננת ולא ראה אותה כשהגיע למקום. החשוד טען כי לא מכיר נשים שנוהגות ברכב ומגיעות למקום.

17. מזכרה של השוטרת חן ריפמן מיום 22.5.2023 בשעה 12:52 הוגש (ת/3) ולפיו, יצרה קשר עם השוטרת ימית שמסרה לה כי החשוד ישב ברכב ללא מכנסיים ותחתוניו מופשלים עד קו הברכיים, היא ביקשה ממנו להתלבש וכאשר השוטר השני ניגש אל החשוד, תחתוניו כבר היו על איבר המין שלו. עוד הוסיפה שהחשוד אמר לה שאם העובדה שהוא ביצע מעשה מגונה הפריעה למישהו הוא מצטער והבהירה כי לא מסר דבר על כך שהחליף את מכנסי החתונה של אחיו.

גרסת הנאשם

18. **בחקירת הנאשם במשטרה מיום 22.5.23 בשעה 11:53 (ת/1)**, נחקר בחשד לביצוע מעשה מגונה במקום ציבורי וכן במעקב אחרי אחרת. הנאשם הכחיש את החשדות אך אישר כי בבעלותו רכב מסוג טויוטה קורולה, לז. 8496266. לדבריו, בשעת לילה מאוחרת ערך קניות בסופר "אושר עד" עבור חתונת אחיו. לאחר מכן, הגיע לתחנת הדלק של מבוא בית"ר לתדלק ומאחר שהיה מאוד עייף עצר במקום בצד שאפשר לישון בו, שם עשה שיחת טלפון, ישן קצת והחליף את המכנסיים החגיגיים שקנה לחתונה למכנסיים שלו כי אלו לחצו לו, ואז הגיע אליו גייפ משטרתי. לטענתו, המשטרה הגיעה כשסיים ללבוש את המכנסיים. כשהוטח בו שנצפה ברכבו כשהוא ללא בגדים בפלג גופו התחתון נוגע בעצמו ומבצע בעצמו מעשה מגונה השיב שלא קרה. כשהוטח בו טענת השוטרת כי היה עירום בפלג גופו התחתון והיא ביקשה ממנו להתלבש, השיב שלא היה עירום אלא בתהליך לבישה של המכנסיים. הנאשם טען שלא ראה מי נמצא מחוץ לרכב כשהחנה שם, ושלא ראה אף אחד שם, הוסיף כי אינו מכיר את המתלוננת והכחיש כי עקב אחריה מספר פעמים. לטענתו, הגיע פעמים בודדות לנוח במקום הזה, היה שם לילה קודם ואולי עוד פעם אחת נרדם שם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

19. **בחקירת הנאשם במשטרה מיום 22.5.23 בשעה 12:29 (ת/2)** נשאל למה התכוון כשהצטער בפני השוטרים שניגשו אליו במהלך האירוע, השיב כי הצטער על כך שעמד שם, ישן והחליף מכנסיים ואם זה הפריע למישהו הוא מצטער אך הכחיש כי אמר שהוא מצטער שעשה בעצמו מעשה מגונה, עוד הוסיף כי אמר גם לשוטרים שרצה להחליף את מכנסי החתונה, וכי כלל לא דיברו על מעשה מגונה.

20. **בעדותו בבית המשפט** העיד הנאשם כי הוא הבכור מבין אחיו, ומכיוון שיתום מאב ואמו לא מתפקדת הוא אחראי על ההכנות לחתונה. באותו יום, יצא בשעה 19:00 ממקום עבודתו ונסע להשלמת קניות וסידורים לחתונת אחיו, שהייתה מתוכננת להתקיים יומיים לאחר מכן. הנאשם אסף מכנסיים שרכש עבור החתונה, נכנס לסופר "אושר עד" ואז נסע לביתו. השעה כבר היתה מאוחרת והוא עצר למלא דלק בתחנת הדלק במבוא בית"ר. אז, חש עייף מאוד, ולא רצה לנהוג במצב הזה מפחד שעיניו יעצמו. הוא רצה להניח את הראש לתנומה קלה על מנת שיחזור בבטחה לבית. הנאשם הסביר כי הוא מכיר את המקום בגלל בריכת ה"ספידי כיף", וידע שיש מקום לעצור שם את הרכב והוסיף כי בחר לחנות שם מכיוון שלא היה מקום בתחנת הדלק. אז, החנה את הרכב בחלק הפנימי של המפרץ עם הפנים לכיוון הכביש והיציאה ונרדם ל-20 דקות או חצי שעה. מדובר במקום חשוך לחלוטין, ללא תאורה. לדבריו, לבש מכנסיים המיועדים לחתונה שעברו תיקון אצל תופר ורצה לבדוק אם הם נוחים לו גם מחוץ לחנות. מאחר שהרגיש שהמכנסיים לא נוחים, רצה להחזירם לחנות ולכן היה צריך להחליפם מיידית בתוך הרכב כדי שלא ייהרסו, ויוכל להכניסם ישירות לשקית מאחור כדי שלא ישכח אותם.

21. הנאשם העיד כי כאשר הסתובב על מנת לקחת את המכנסיים שלו מהמושב האחורי ראה דמות אדם נכנסת פנימה מהצד השמאלי שלו לחנייה. הוא לא הבין מי האדם ולא ייחס לכך חשיבות. הוא לבש את המכנסיים וכשהיה באמצע לסגור את חגורת המכנסיים ראה גייפ משטרתי, ממרחק של כ-200 מטרים. הנאשם לא חשב שזה נוגע לו, אך הגייפ נעצר במקביל לרכבו מצדו הימני, כששוטרת בניידת צעקה עליו שיתלבש מיד, וזאת על אף שהיה לבוש. השוטר שנהג לקח ממנו פרטים מזהים ואילו השוטרת הלכה למקום אחר, בדיעבד הבין שהיא ניגשה לרכב נוסף ורק אז שם לב אליו. השוטר עיכב אותו כשעה במקום ולאחר מכן מסר לו זימון לחקירה ליום המחרת, ואמר לו שזה על כך שהחליף מכנסיים. בחקירה במשטרה נשאל לגבי החלפת מכנסיים ולכן חשב שמה שעשה לא בסדר היה החלפת מכנסיו. רק לאחר שקיבל זימון לדיון פנה לעו"ד ויחד ניסו להבין על מה מדובר, עד שראו את כתב האישום הוא כלל לא ידע על העניין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

22. הנאשם טען כי אינו מכיר את המתלוננת ולא ראה אותה בעבר, גם לא ברשת. הנאשם טען כי לא אמר שלא היה מקום בתחנת הדלק אלא שלא היה מקום לגיטימי לחנות את הרכב ולהירדם בלי הפרעה, זה תלוי בתנועה במקום. הנאשם הבהיר כי כשהוריד את המכנסיים לחתונה לא הוריד את תחתוניו. הנאשם אישר כי את הקניות ערך עם המכנסיים של החתונה והוא גילה שהן לא נוחות לו. הנאשם חידד כי בחקירתו חשב שכשאמרו לו שעשה מעשה מגונה התכוונו לכך שהחליף את מכנסיו.

23. לבקשת ההגנה הגיעה להעיד השוטרת רס"ר **שלי כהן**, אשר העידה כי גבתה את הודעת המתלוננת וכי החומר שהיה בפניה זה רק המתלוננת. העדה לא זכרה מי ניהל את החקירה וגם לא זכרה מה עשתה בתיק הזה. אישרה כי ייתכן והיה נכון לבדוק את סרטון ה"לייב", אך זה לא עלה בדעתה בכלל בזמנו. אישרה כי היה מקום לשאול את המתלוננת אם סיפרה למישהו על האירוע ואולי לעשות עוד פעולות, אך הבהירה כי אינה זוכרת את החקירה ואת המתלוננת.

משקל הראיות

24. לאחר שהתרשמתי ישירות מן המתלוננת מצאתי את גרסתה אמינה, שכן ליבת עדותה היתה עקבית, סדורה וקוהרנטית והותירה רושם מהימן. אמנם, גרסת המתלוננת אינה חפה מקשיים, סתירות מסוימות ומעלה מספר תהיות. עם זאת, לא מצאתי כי מדובר בצבר היורד לשורשו של עניין ופוגם במהימנות דבריה. זאת ועוד, עדותה אף נתמכת בראיות חיצוניות מזמן אמת שעיקרן הקלטת השיחה למוקד 100 ועדות השוטרת ימית.

25. מנגד, מצאתי את גרסת הנאשם כתמוהה, לא אמינה ולא מתיישבת עם הראיות בתיק. גרסתו לפיה בסופו של יום ארוך של עבודה וסידורים, בסמוך לשעה 15:01 לפנות בוקר, בחר לתפוס תנומה בקרחת יער, המצויה מרחק 15 דק נסיעה בלבד מביתו, כשרכבו עמוס בקניות ואז נתפס במקום, ברכבו, על ידי המשטרה כשמכנסיו ותחתוניו מופשלים, אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר ונדמה כי מבקשת ליתן הסבר לראיות שבתיק המסבכות אותו. גרסה זו אינה מספקת הסבר סביר למעשיו, אינה מעוררת אמון ונסתרת בחומר הראיות שהונח בפניי.

ניתוח הראיות ביחס לאירוע מושא האישום

26. האירוע המתואר בכתב האישום מתבסס כלל ועיקר על עדות המתלוננת, אשר לב גרסתה נותר עקבי ומוצק לכל אורך הדרך והיא חוזרת עליה הן בדבריה המיידים למוקד 100, בזמן אמת, הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

27. כבר בשיחתה למוקד 100, סמוך מיד לאחר האירוע (ת/5) מסרה המתלוננת למוקדנית את עיקרי תלונתה, כפי שתוארה בבית המשפט. אמנם, בתחילת דבריה למשטרה, אמרה המתלוננת למוקדנית: "שומעת אני נמצאת כאן באיזה מקום ויש פה איזה בן אדם ברכב לידי שנותן ביד..." (מונה 04:00) עם זאת, בהמשך השיחה, כאשר התבקשה על ידי ראש המשמרת לשוב ולספר מה התרחש אמרה כי: "אני נמצאת כאן ברכב, יש פה בנאדם שיושב ברכב מאחורי. פתאום יורד מהרכב מוריד את המכנסיים מול הפרצוף שלי ומתחיל לתת ביד" (מונה 03:20). בהאזנה לשיחה זו נשמעת המתלוננת לחוצה ומפוחדת וניתן ללמוד כי מיד עם קרות האירוע הזעיקה את המשטרה.

28. בחקירתה במשטרה, שנערכה בבוקר למחרת האירוע, תיארה המתלוננת את האירוע באופן דומה וסיפרה כי הנאשם ירד מהרכב שלו, עשה סיבוב סביב הרכב שלו, נעמד בחלק הקדמי של הרכב, הוריד את המכנסיים והחל לאונן מולה (נ/3). גם בעדותה בבית המשפט, חזרה המתלוננת על עיקרי גרסתה אלה. אמנם המתלוננת הוסיפה כי ראתה "פלאש קטן דלוק מרחוק" וכי הנאשם כיוון את פנס הטלפון שלו על איבר מינו (פרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, עמ' 23, ש' 26), פרט שנשמע לראשונה בעדותה בבית המשפט, עם זאת לא מצאתי כי יש בהוספת הפרט האמור, שאינו פרט מהותי או בלתי סביר שלא הוזכר קודם לכן, לפגום במהימנותה.

29. אכן ברובריקת "פרטי המקרה" בדו"ח הפעולה של השוטרת ימית, נכתב כי התלונה שנמסרה למוקד היא על אדם שיושב ברכבו ונוגע בעצמו. לכאורה, הדבר מתיישב עם הדברים שמוסרת המתלוננת בתחילת דבריה למוקד 100, אז אומרת שיש אדם ברכב ש"נותן ביד". עם זאת, המתלוננת הסבירה בעדותה, שכאשר התקשרה למשטרה היתה מאוד נסערת ונלחצה מהסיטואציה וכי אחרי שנכנסה לרכב, הנאשם המשיך לאונן ברכב שלו (עמ' 32 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 23-19), בהמשך חקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת כי ראתה את הנאשם מחוץ לרכב, מכנסיו מופשלים והוא מאונן וכי בדבריה למשטרה התכוונה שיש בן אדם מאונן מאחוריה והבהירה כי לא ראתה את הנאשם מאונן ברכבו (עמ' 33, ש' 11-3). בשים לב לאמור, אני קובעת כי לא קיימת סתירה בגרסת המתלוננת, בוודאי לא סתירה מהותית הפוגמת במהימנות דבריה.

30. חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת הוא מצבה הנפשי סמוך לאחר האירוע, מצב הנלמד מהקלטת מוקד 100, בה נשמעת המתלוננת כשהיא לחוצה ונסערת וגם מעדות השוטרת ימית המתארת כי כאשר שוחחה עם המתלוננת מהשטח, בעת שהיתה בדרכה למקום האירוע, המתלוננת נשמעה נסערת, כועסת, עצבנית לחוצה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

31. גרסתה של המתלוננת נתמכת בעדותה של השוטרת ימית בנקודה מרכזית נוספת. מדו"ח הפעולה של השוטרת (ת/4) עולה כי לאחר שהוזעקה למקום האירוע בעקבות פניית המתלוננת למוקד 100, היא הגיעה למקום וזיהתה את הנאשם יושב ברכב, במושב הנהג, כאשר מכנסיו מופשלים מטה והוא עירום בפלג גוף תחתון, אז ביקשה ממנו להתלבש. השוטרת ימית חזרה על האמור גם בעדותה בבית המשפט וסיפרה כי ראתה את הנאשם עירום בפלג גוף תחתון (עמ' 17 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 1), השוטרת ימית נשאלה מדוע ניגשה למתלוננת ולא לנאשם והשיבה: "מפאת הרגישות של המצב כי הוא היה חצי עירום לא הרגשתי בנוח" (עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 26). גם הנאשם בעדותו בבית המשפט אישר כי עם הגעת הגייפ המשטרתי למקום, השוטרת הורתה לו להתלבש, על אף שלדבריו כבר היה לבוש (עמ' 43 לפרוטוקול הדיון מיום 7.12.25, ש' 3-5).

32. המדובר בחיזוק משמעותי, שכן גם אם ניתן היה לקבל את הסברו הלא משכנע של הנאשם כי חרף החלטתו לעצור בקרחת יער לצרוך שינה קצרה הוא בחר להחליף שם את מכנסיו, הרי שלטענתו לא הוריד את תחתוניו אלא רק נעליו ומכנסיו (עמ' 49 לפרוטוקול הדיון מיום 7.12.25, ש' 4-6). מעדותה של השוטרת ימית, הנתמכת אף במזכרה של השוטרת ריפמן (ת/3) עולה כי כאשר המשטרה הגיעה למקום, גם מכנסיו וגם תחתוניו של הנאשם היו מופשלים עד קו הברכיים. ראייה העולה בקנה אחד עם תיאורה של המתלוננת ואין לה הסבר תמים.

33. ב"כ הנאשם ביקש ללמד על פגם בגרסתה של המתלוננת כאשר לאחר אירוע קשה, במקום חשוך וכשהיא סמוכה לפוגע, בחרה להמתין במקום עד להגעת המשטרה. הסברה של המתלוננת לפיו רצתה לוודא כי הנאשם לא יברח מניח את הדעת ולכך יש להוסיף כי השוטרת ימית העידה כי הנחתה את המתלוננת להישאר ברכב על מנת שלא להסלים את האירוע (עמ' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 10-11). העובדה כי רק בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת כי בעת שהמתינה למשטרה שוחחה עם חבר בטלפון אכן מהווה פרט חדש אך לא מצאתי כי יש בכך לפגום במשקל עדותה.

34. בגרסת המתלוננת קיימת סתירה ביחס לפרק הזמן בו לא חזרה למקום מאז קרות האירוע מושא האישום. אמנם, בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת תחילה כי חזרה למקום כבר באותו יום או למחרת (עמ' 34, ש' 3), אך לאחר שהושמעה לה ההקלטה שלה ממוקד 100 טענה כי לא היתה במקום כשבועיים (עמ' 34, ש' 7), כל זאת כאשר במצלמת הגוף של השוטר השני מהאירוע השלישי נשמעת המתלוננת אומרת שלא היתה במקום זמן רב, כ-3-4 חודשים, כך גם מסרה בדיווחה למוקד 100. אמנם, אכן קיימת סתירה בין פרקי הזמנים השונים אותם מסרה המתלוננת, אך לא מצאתי כי מדובר בסתירה שיש בה לפגום במהימנות המתלוננת,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

אשר סופו של יום עומדת על כך כי גם לאחר האירוע שבה למקום והמשיכה לערוך ממנו "לייבים".

35. סיכומו של דבר, הסתירות עליהן מצביע הנאשם בגרסתה של המתלוננת רחוקות מליבתה. בהקשר זה יש להזכיר מושכלות יסוד, לפיהן אין לדקדק בפרטי עדות נפגעי עבירות מין, אף לא לנוכח קיומם של אי-דיוקים וסתירות, וניתן להסתפק בגרעין האמת המצוי בה (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 12-14 (3.7.2007); ע"פ 3565/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 19 (9.8.2023); ע"פ 7307/18, בפס' 17; ע"פ 7688/23 קוינגטון נ' מדינת ישראל, פס' 42 (6.3.2025)).

36. זאת ועוד, פעמים רבות נאמר בפסיקה כי "אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה [...]". (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, פס' 28 לפסק דינה של השופטת שטרסברג-כהן (2002)).

37. ההגנה אף העלתה בפני המתלוננת תהייה, כיצד ייתכן ששבה וחזרה למקום בו נפגעה בעבר, מקום שהוא חלקת יער חשוכה, אליה נהג הנאשם, לטענתה, להגיע ולעקוב אחריה. הצדק עם המתלוננת אשר השיבה כי: "זכותי לשבת בכל מקום במדינה ושום בן אדם לא אמור לבוא ולהטריד אותי" (עמ' 30 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 30). אך גם בפסיקה נקבע כי חזרתו של קורבן עבירת מין לזירת האירוע אינה פוגמת במהימנותו וכי לא ניתן תמיד לבחון את התנהגות הקורבן בחינה רציונלית או סבירה. בעניין זה אפנה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 229/19 מדינת ישראל נ' פלוני (30.12.2019), שם נקבע כי:

"למרבה הצער, דפוס ההתנהגות של קרבן עבירת מין, אשר מאפשר לעיתים את הישנות הפגיעות בו, אינו מחזה נדיר. התנהגותו של קרבן העבירה אשר "חוזר לזירת האירוע" באופן המאפשר לאדם שפגע בו בעבר לשוב ולפגוע בו בהזדמנויות נוספות, אינה מודרכת בהתאם להגיון ולשכל הישר, ובוודאי שאין בה כשלעצמה, כדי להטיל ספק בגרסתו. כך במיוחד כאשר מדובר בעבירות מין בתוך המשפחה, ובפרט בעבירות המבוצעות בקטינים שאינם מודעים תמיד לחומרת הפגיעה בהם".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

38. מן המקובץ עולה כי גרסת המתלוננת נותרה עקבית, החל מדיווח הראשון למשטרה ולאורך חקירותיה במשטרה ועדותה בבית המשפט. גם אם קיימים אי דיוקים או תוספות לגרסה, הרי שתיאור ליבת האירוע נותר עקבי, ומשכך אין באמור לפגום במהימנות גרסתה ובהתאם ינתן לגרסתה משקל מלא.

39. מנגד, עומדת גרסת הנאשם אשר אינה מעוררת אמון ותמוהה. אמנם, לתיק הוגשה הזמנה לחתונת אחיו של הנאשם אשר התקיימה ביום 23.5.2023 (נ/4) אך לא מצאתי כי יש בפרט זה לחזק את גרסתו התמוהה של הנאשם. סופו של יום, נתפס הנאשם, על ידי המשטרה, ברכבו כשפלג גופו התחתון עירום. הסבריו של הנאשם לפיהם בתום יום עבודה וסידורים, בסמוך לשעה 15:01, כאשר רכבו עמוס במצרכים בחר לעצור בקרחת יער חשוכה כדי לישון ונמצא בה כשהוא חצי עירום, אינה מניחה את הדעת. זאת, גם בהנחה שחתונת אחיו אכן התקיימה יומיים לאחר מכן וגם בהינתן כי לבש את המכנסיים אותם רכש לרגל החתונה. נדמה כי, מטרת עצירתו של הנאשם במקום ובזמן האמורים היתה לצורך אחר.

40. זה המקום לציין כי, ב"כ הנאשם טען באריכות ביחס לאופן בו חנו כלי הרכב, של המתלוננת ושל הנאשם, בזמן האירוע ואף הגיש, בהקשר, זה שרטוטים על גבי תצלומי אוויר (נ/7 – נ/9). לטענת ב"כ הנאשם המתלוננת לא היתה יכולה לראות את הנאשם או את מעשיו באופן בו עמדו כלי הרכב. אמנם על פניו קיימת סתירה בין עדות השוטרת ימית אשר תיארה כי כלי הרכב עמדו אחד מול השני "פנסים מול פנסים" אל מול גרסת המתלוננת כי חלקו האחורי של רכבה פנה לחזית רכב הנאשם, עם זאת, מאחר שגרסתה העקבית של המתלוננת היא כי ראתה את הנאשם מאונן מחוץ לרכב, ולא בתוכו, וזאת לאחר שערך סיבוב מסביב לרכב וכשהוא עומד מולה ומאונן, הרי שפעולה זו אפשרית בין אם כלי הרכב חנו כך ובין אם חנו כך ומשכך לא מצאתי נפקות לקביעה עובדתית בעניין זה.

41. סופו של דבר, מצאתי להעדיף ולאמץ את גרסתה של המתלוננת אשר הותירה רושם מהימן, היתה עקבית וסדורה ונתמכה בראיות נוספות, שעיקרן ההקלטה למוקד 100 ועדות השוטרת ימית.

שאלת קיומה של היכרות קודמת בין המתלוננת לנאשם - אירועים הנוספים

42. נקודת המוצא היא כי כתב האישום לא מייחס לנאשם את ביצוע ההטרדות אותן מתארת המתלוננת באירוע הראשון ובאירוע השלישי, ואלו נדונים אך לצורך בחינת השלכתם על מהימנות העדה. בנוסף, גרסתה העקבית של המתלוננת היא כי לא קיימת היכרות מוקדמת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

בינה ובין הנאשם וכי טענתה כי הוא היה מי שעקב אחריה, גם באירוע הראשון והשלישי, נסמכת על זיהוי כלי הרכב ולא על זיהוי באופן אישי.

43. בדיווחה למוקד 100, בגין האירוע מושא האישום, מסרה המתלוננת כי מדובר באדם שניגש אליה בשבוע שעבר, ניסה לדבר איתה עד שסילקה אותו. עם זאת בסוף ההקלטה ממש נשאלה אם היא מזהה את החשוד והשיבה "תקשיב אני עכשיו מזהה את הרכב שלו..." (מונה 00:15). בחקירתה במשטרה טענה המתלוננת כי אינה מכירה את הנאשם אך כי מדובר באותו אדם שהטריד אותה כשבוע-שבועיים לפני האירוע מושא האישום. גם בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת כי: "אני לא מכירה אותו. אין לי מושג מי הוא ואין לי קשר אליו" (עמ' 26 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 13). על פי דו"ח הפעולה של השוטרת ימית (ת/4) מסרה לה המתלוננת כי החשוד הוא אדם שעקב אחריה ותמיד היה מגיע למקום הזה שהיא נמצאת בו ואף הוסיפה כי היא חושבת שהוא גר לידה ביישוב בו היא מתגוררת (ת/4). בעדותה בבית המשפט, הסבירה המתלוננת את הדברים המוזכרים בדו"ח ואמרה: "כשאמרתי פעם חמישית זה עניין של סוג של רכב שעוקב אחריי. לא היה לי קשר עם הבן אדם או דיבור איתו" (עמ' 30 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 1-2).

44. הנאשם, מצידו, הגיש לתיק מסמכים על בסיסם ביקש ללמד כי לא הוא שנכח באירוע השלישי וביניהם, "אישור רישום שינוי בעלות רכב" (נ/6) ללמד כי רכבו של הנאשם, מסוג טויוטה ל.ז. 8496266 נמכר ביום 1.10.2023 לאחר ומסמך פרטי רכב בעל ל.ז. 27-053-61 מאתר בשם Gov Car (נ/10).

45. ראשית, לא מצאתי כי יש במסמכים האמורים ללמד דבר שכן, מסמך נ/6 רק מלמד כי מכירת הרכב שעל שם הנאשם נעשתה לאחר האירוע מושא האישום ואף לאחר האירוע השלישי, שהתרחש כאמור ב-7.8.2023. בנוסף, מסמך נ/10, כאמור הוצא מאתר שאינו אתר רשמי ובעמוד הראשי שלו נושא את האזהרה הבאה: "המידע באתר מתקבל ממקורות מידע שונים וגלויים ומאגד אותם לעמוד מסודר ומאודגן. יתכנו טעויות באיסוף או שיוך המידע, לרבות בכל הקשור לנושאים משפטיים, אתר Govcar.co.il אינו אחראי בשום צורה לאמיתות הנתונים". קרי מידת אמינות הפרטים בו אינה ברורה וממילא לא רשום במסמך מי בעליו של כלי הרכב בעל ל.ז. 27-053-61.

46. אך גם אם ניתן היה לתת משקל מלא לשני המסמכים האלה, אזי יש בהם דווקא לחזק את גרסת המתלוננת ולא להחלישה. במסמך נ/6 נכתב כי הרכב מושא המסמך הוא מסוג טויוטה, שנת ייצור 2009 וצבעו כסף מטלי. במסמך נ/10 נכתב הרכב מושא המסמך הוא מסוג טויוטה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

קורולה, שנת ייצור 2007 וצבעו כסף מטלי. הווה אומר, משני המסמכים עולה כי שני כלי הרכב המתוארים בהם דומים מאוד, שניהם רכבי טויוטה, שיוצרו בשנים סמוכות (2007 ו-2009) וצבעם זהה ולפיכך, סברת המתלוננת כי אותו אדם עקב אחריה במספר אירועים, הנחה המתבססת על זיהוי של כלי רכב, דווקא מתיישבת עם ההיגיון.

47. זאת ועוד, בהסכמה הוגשו דו"חות הפעולה מהאירוע השלישי, אשר התרחש ביום 7.8.2023, על פי דו"ח הפעולה נ/13 דווחה המתלוננת למשטרה על אדם חשוד בכניסה ליער במבוא בית"ר וטענה כי מדובר באותו אדם עליו התלוננה כי ביצע מעשה מגונה בפניה ומסרה כי מספר הרכב החשוד הוא 27-053-61. עם זאת, ברובריקת פרטי הטיפול באירוע, נכתב כי המתלוננת מסרה כי היום עבר לידה חשוד "דומה לחשוד מהתלונה הקודמת עם רכב דומה והתגרה בה". על פי דו"ח הפעולה נ/14 המתלוננת מסרה כי "לא יודעת אם זה אותו חשוד". אף בצפייה במצלמת הגוף של השוטר הראשון, באירוע השלישי, נשמעת המתלוננת אומרת שהיא אינה בטוחה אם מדובר באותו חשוד.

48. ודוק, בהחלט יתכן כי באירוע השלישי לא היה זה הנאשם שהגיע למקום בו היתה המתלוננת והטרידה, וכזכור כתב האישום כלל אינו מייחס לנאשם את האירוע השלישי. סברת המתלוננת כי מדובר באותו אדם, על סמך כלי הרכב איתו הגיע למקום, אינה מופרכת ובוודאי שאין בה ללמד על פגם באמינות דבריה.

49. לסיום, אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם, אשר הועלתה לראשונה בסיכומיו, המניחה תזה חלופית לקו הגנתו המרכזי שהוצג לאורך המשפט ולפיה למקום הגיע אדם נוסף שלישי אשר הוא זה ביצע את המתואר בכתב האישום וזאת, על סמך טענת הנאשם כי הבחין באדם הולך במקום וצועד לכיוון הפארק. תזה זו אינה עומדת במבחן המציאות, אינה נתמכת בחומר הראיות והנאשם אף לא מצא לנכון לחקור מי מהעדים, בדגש על המתלוננת, לגביה. מראשית הדרך, קשר הנאשם את עצמו למקום, לאירוע ואף להיות מכנסיו מופשלים והטענה כי המתלוננת מבלבלת בינו ובין אחר לא ידוע, במתכוון או שלא, אינה מחזיקה מים.

מחדלי חקירה

50. לטענת ב"כ הנאשם, לא הוסבר לנאשם בחקירתו במה הוא הוחשד ולא ניתנה לו ההזדמנות להתגונן כראוי. אכן, חקירת הנאשם נעשתה בצורה מרושלת וחלקית. בשום שלב בחקירה לא הוטחה בנאשם טענת המתלוננת כי יצא מרכבו ונצפה מאונן כאשר מכנסיו מופשלים. בחקירתו נשאל לפשר מעשיו בתוך הרכב, הוטח בו כי נצפה ללא בגדים בפלג גופו בתחתון נוגע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

בעצמו ומבצע מעשים מגונים, אולם לא נשאל על מעשים שביצע מחוץ לרכבו וכן לא נשאל באופן ישיר על מעשה אוונות. מדובר במחדל חקירתי ובחקירה לקויה.

51. עם זאת, לא מצאתי לקבל את טענת הנאשם כי לא ניתנה לו הזדמנות להתגונן כראוי, סופו של דבר הנאשם הוחשד בפתח חקירתו בעבירה של מעשה מגונה במקום ציבורי ובמהלך חקירתו, הוטח בו כי היה עירום בפלג גופו התחתון, נגע בעצמו ברכבו וכי היתה עדה שראתה אותו מבצע מעשים מגונים, את כל אלה הכחיש הנאשם מכל וכל. לא עלתה טענה על ידי ההגנה כי לו היה נשאל הנאשם, כפי שנדרש היה לעשות, ישירות על אוונות מחוץ לרכב אל מול המתלוננת, אזי תשובתו היתה אחרת. גרסת הנאשם, כפי שהוצגה במשטרה היא גרסתו בבית המשפט ובמובן זה ניתן לקבוע כי חרף חקירתו הלקויה, לא היה במחדל החקירה לקפח את הגנתו או לבסס ספק סביר באשמת הנאשם.

52. מחדל חקירה נוסף לו טוען ב"כ הנאשם, הוא כי המתנדב וקנין, שהיה השוטר שניגש לנאשם במקום האירוע, קיבל ממנו גרסה ראשונית והתרשם ממנו ישירות במקום האירוע - לא כתב דו"ח פעולה או מזכר, אף לא בדיעבד או במסגרת השלמת חקירה. אכן מדובר במחדל חקירה נוסף, הנוגע למושכלות יסוד של חקירת תיק ויש להצר על כך. עם זאת, לא מצאתי כי יש במחדל האמור, בשים לב ליתר הראיות הקיימות בתיק, לעורר ספק סביר באשמת הנאשם.

53. נקודה נוספת עליה הצביע ב"כ הנאשם היא העובדה שחרף אמירתה של המתלוננת בהודעתה כי ראתה מצלמת אבטחה באזור, לא נעשתה בדיקה האם קיימת מצלמה באזור. בנוסף, נטען כי לא נתפס סרטון ה"לייב" בו היתה המתלוננת בעת שראתה את הנאשם מבצע את המיוחס לו. לצורך זה הוגש סרטון "לייב" אחר של המתלוננת (נ/12). ייתכן שנכון היה לתפוס את שני הדברים, עם זאת לאחר צפייה בסרטון דוגמא ל"לייב" אינני סבורה כי בהכרח ניתן היה ללמוד מסרטון כזה דבר שכן מלבד פניה של המתלוננת לא ניתן לראות בו דבר. לכך יש להוסיף כי המתלוננת העידה כי היא סבורה שסגרה את ה"לייב" בעת שהנאשם אונן מולה.

54. כידוע, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין (ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל (9.8.06) פסקה 10).

55. השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ראו: ע"פ 4226/11 אבו חדיר נ' מדינת ישראל, פסקה נב (15.2.2016); ע"פ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

5373/12 **אבורמד נ' מדינת ישראל**, פסקה 48 (15.4.2015)). ההכרעה בדבר נפקותם של המחדלים נעשית תוך שקלולם אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. כך, יש לבחון האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק ובספקות הספציפיים אותם מבקש הנאשם לעורר, מגיע משקלם של המחדלים לכדי יצירת ספק סביר (ע"פ 2697/14 **חדאד נ' מדינת ישראל** פסקה 91 (6.9.2016); ע"פ 7066/13 **אלמליח נ' מדינת ישראל**, פסקה 81 (22.12.2015); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל**, פסקה ז(2) (18.5.2006)).

56. לאחר ששקלתי את כל האמור, סבורני כי מחדלי החקירה המפורטים לעיל, על אף שאין להקל בהם ראש, אינם יורדים לשורשו של עניין ואין בקיומם להוביל ליצירת ספק סביר.

המסגרת הנורמטיבית

57. עבירה של מעשה מגונה באדם מעוגנת בסעיף 348(ג) לחוק העונשין: "**העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו, אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב) או (ג), דינו - מאסר שלוש שנים**".

58. עבירה של עשיית מעשה מגונה היא עבירת התנהגות, קרי התנהגות שיש להוקיע ללא דרישה של תוצאה ממשית להתנהגות הקלוקלת. היסוד העובדתי הנדרש להוכחה בעבירה זו, הוא מעשה שבנסיבות העניין מהווה בעיני האדם הסביר מעשה מגונה.

59. המדובר בעבירה מסוג "מטרה" כאשר היסוד הנפשי הנדרש להוכחה הוא כוונה מיוחדת, כי העושה עושה זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני (ראה למשל ע"פ 6269/99 **כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) 496. ע"פ 6255/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח (3) 168).

60. היסוד הנפשי של הכוונה המינית הנדרשת יכול שנלמד מטיב המעשה, מדברי הנאשם, מהעובדות והנסיבות שהוכחו ובחינת סבירותן ומההיגיון (השווה ע"פ 5757/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.12.2009)).

61. באשר לאמות המידה לבחינת השאלה, האם מעשה מסוים עולה כדי מעשה מגונה, נקבע בפסיקה כי מעשה, שמנקודת מבט "אובייקטיבית", נחשב לבלתי-הגון, בלתי-מוסרי ובלתי-צנוע – יהווה מעשה מגונה (ראו: ע"פ 6255/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 168 (2004)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

62. בפסיקה נקבע כי גם במקרים שבהם לא היה מגע פיזי בין נאשם לקורבן, המעשים יכולים להיות מוגדרים כמעשים מגונים באדם. ההבדל בין עבירת מעשה מגונה באדם, הקבועה בסעיף 348 לעבירת מעשה מגונה בפומבי, הקבועה בסעיף 349, אינו נוגע למגע, אלא נעוץ בכך שעל פי סעיף 349 המעשה אינו באדם מסוים והעבריינין "מסתפק בכך שהוא מבצע את המעשה בפני אנשים". בעוד שהמעשה הקבוע בסעיף 348 הוא ב"אדם", כלומר הוא מכוון כלפי בן אנוש ספציפי, ועל כן מוקדשת לו חומרה יתרה (ראה ע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2013)).

63. במקרה שבפניי, היסוד העובדתי של העבירה של מעשה מגונה מתקיים באופן מובהק מעצם ביצוע מעשה אוננות בנוכחות המתלוננת. בנוסף, מתקיים גם היסוד הנפשי של העבירה של מעשה מגונה שכן הכוונה המינית של הנאשם נלמדת מביצוע מעשה אוננות, מעשה מכוון שנועד לקדם גירוי וסיפוק מיני.

64. גם הנסיבה כי המעשה יעשה בלא הסכמתו של אדם – מתקיימת כאן, שהרי המתלוננת לא נתנה את הסכמתה למעשים, ואף ניסתה להימנע מהם, מיד כשהבינה במה צופות עיניה, אז חזרה לרכבה והזעיקה את המשטרה.

65. אם כן, נותר לקבוע האם מתגבשת עבירה של מעשה מגונה באדם, קרי שהמעשה המגונה כוון לאדם ספציפי - למתלוננת, או שמא התגבשה עבירה של ביצוע מעשה מגונה בפומבי. בחינת מכלול הראיות ובעיקרן עדותה של המתלוננת, מעורר, לטעמי, ספק סביר בשאלה האם מעשיו של הנאשם כוונו למתלוננת. ראשית, אין חולק בין הצדדים כי מדובר היה במקום חשוך, ללא כל תאורה וכהגדרת המתלוננת "חושך של החיים" (עמ' 31 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 6) והמתלוננת התקשתה לראות את פני הנאשם, כפי שהעידה: "ראיתי שהבן אדם נותן ביד. לא ראיתי את הפנים בבירור ולא ידעתי מי הבן אדם" (פרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, עמ' 25, ש' 11). אך יתרה מכך, בעדותה תיארה המתלוננת את המעשה כך: "ירדתי כדי לשבת בבגאז' של הרכב. ראיתי פלש קטן דולק מרחוק, כמה מטרים מאחורי הרכב, לא יודעת כמה זה היה. ראיתי בן אדם שמוריד את המכנסיים שלו ומתחיל לשפשף" (עמ' 23 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, 25-27). בהמשך, העמיקה תיאורה: "ירדתי, ראיתי את הפנס דולק, חשבתי שתם בן אדם שעומד עם הפלאפון וכשהתקדמתי לכיוון הבגאז' ראיתי בן אדם עם מכנסיים למטה ופשוט משפשף, נותן ביד" (עמ' 24 לפרוטוקול הדיון מיום 25.11.25, ש' 16-15). בנוסף, תיארה המתלוננת כי המרחק ביניהם היה של מספר מטרים אך לא ידעה לאמוד את המרחק המדויק (שם בעמ' 24, שורות 12-15)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

66. ואמנם, תיאורה של המתלוננת בהודעתה במשטרה היה נחרץ יותר ביחס לעובדה שהנאשם "קלט אותה" ואז ירד מרכבו והחל לאונן תוך שכיוון את מבטו אליה, אך זו הוגשה אך לשם בחינת שאלת מהימנות המתלוננת ולא כתחליף לדבריה במשטרה, ועדותה בבית המשפט היא הקובעת. נכון גם כי, בהמשך עדותה בבית המשפט, תיארה המתלוננת כי הנאשם "פשוט עומד ומסתכל עליי. הפנס של הטלפון שפשוט עליו, על איבר המין שלו" (שם, בשורה 21). עם זאת, תיאורה של המתלוננת בעדותה את קרות האירועים מתיישב יותר עם היתקלות בנאשם המבצע מעשה מגונה במרחב ציבורי מאשר עם מעשה מגונה שכוון ספציפית אליה.

67. בהינתן כי באזור האירוע שרר חושך כבד, ללא תאורה, כי הפנס בו אחז הנאשם כוון אל איבר מינו ולא לכיוון המתלוננת ובהינתן עדות המתלוננת כי בעת שירדה מהרכב הנאשם כבר עמד הנאשם במרחב הציבורי ואונן, אני קובעת כי קיים ספק סביר באם הנאשם כיוון את מעשיו ספציפית כלפי המתלוננת.

68. עבירה של מעשה מגונה בפומבי מוגדרת בסעיף 349(א) לחוק העונשין: **"העושה מעשה מגונה בפומבי בפני אדם אחר, ללא הסכמתו... דינו - מאסר שנה"**.

סעיף 34 כד מגדיר "פומבי", לעניין מעשה -

- (1) מקום ציבורי, כשאדם יכול לראות את המעשה מכל מקום שהוא;
- (2) מקום שאינו ציבורי, ובלבד שאדם המצוי במקום ציבורי יכול לראות את המעשה;

וכן מגדיר מקום ציבורי כ"דרך, בנין, מקום או אמצעי תעבורה שיש אותה שעה לציבור זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום, וכל בנין או מקום המשמש אותה שעה להתקהלות ציבורית או דתית או לבית משפט היושב בפומבי".

69. ודוק, אין הכרח כי אדם יצפה במעשים, אלא שיש פוטנציאל שאדם יוכל לראות את מעשה העבירה. יחד עם זאת, נוכחות אדם בעת ביצוע המעשה עשויה לבסס את מודעות הפוגע. כך לדוגמה נקבע נקבע בע"פ 6808/18 פלוני נ' מדינת ישראל (16.5.2019): **"אלא שנוכחות של אותו אדם ואפשרותו הפוטנציאלית לצפות באותם מעשים, אינה מובילה בהכרח למסקנה כי הוא צופה במתרחש, וממילא נפגע מן העבירה. לשם התגבשותה של העבירה "אין נפקא מינה אם ה'אחר' הינו זכר או נקבה, ונראה שאף לא אם 'רואה' הוא את המעשה אם לאו. די, לכאורה, בעשיית המעשה 'בפניו', בין שהוא נותן לכך דעתו ובין אם לאו" (יעקב קדמי, על הדין בפלילים – חוק העונשין חלק שלישי, 1433 (מהדורה מעודכנת 2006)).** נוכחותו של אדם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

בעת ביצוע המעשה, נדרשת בעיקרה לצורך ביסוס מודעותו של הפוגע, אך אין בה כדי ללמד מיניה וביה על קיומו של 'נפגע עבירה'."

70. בענייננו, הנאשם ביצע את המעשה המגונה בקרחת יער חשוכה, עם זאת מדובר ברחבת חניה הנמצאת בסמוך לתחנת דלק פעילה ועמוסה, כך לדידו של הנאשם, ואשר נגישה לציבור, ונוכחות המתלוננת במקום אף היא מלמדת על כך - משכך מדובר במקום ציבורי. זאת ועוד, מעדות הנאשם, נלמד כי היה מודע לנוכחות של אחרים במקום כאשר העיד כי ראה אדם נכנס לתוך החנייה אך לא התייחס לכך (עמ' 43 לפרוטוקול הדיון מיום 7.12.2023, ש' 29). כלומר, גם לדידו של הנאשם מעבר של אנשים באזור ובשעה לא נראו לו כאירוע חריג. בהקשר זה אפנה לע"פ 3088/24 ג'ראמנה נ' מדינת ישראל (11.4.2024) שם נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש ונקבע כי מעשה מגונה בפומבי עשוי להיות גם כאשר מעשה מגונה מבוצע בתוך רכב החונה ברחוב. בענייננו, מעשיו של הנאשם לא נעשו בתוך רכבו, אלא מחוץ לו, כאשר הנאשם עמד בקדמת רכבו בעת שבמקום היה רכב נוסף, דבר המעלה את פוטנציאל החשיפה של מעשיו ומלמד על מודעותו לאפשרות שאחר עשוי לראות אותו מבצע את המעשים.

71. בשים לב לכל האמור, אני קובעת כי הנאשם עמד לצד רכבו, בחלקת יער הסמוכה לתחנת הדלק ליד הישוב מבוא בית"ר, המהווה מקום ציבורי, הפשיל את מכנסיו ותחתוניו עד לברכיו ושפסף את איבר מינו, דבר העולה כדי ביצוע מעשה מגונה, וזאת בפני המתלוננת וללא הסכמתה.

סוף דבר

72. נוכח האמור, מתוך מכלול הראיות ובהתאם למשקל שניתן לעדות המתלוננת אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירה של "מעשה מגונה באדם" בהתאם לסעיף 348(ג) לחוק העונשין ותחת זאת מרשיעה אותו בביצוע עבירה של "מעשה מגונה בפומבי" בהתאם לסעיף 349(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ו, 04 ינואר 2026, במעמד הצדדים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68191-02-25 מדינת ישראל נ' כץ

ענת גרינבאום, שופטת